

Sygn. akt IV CSK 20/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A. G. przeciwko W. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., M. G. , A. K. i B. Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt I ACa 337/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz "W." S.A. w W. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 września 2014 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 grudnia 2013 r., którym Sąd Okręgowy – zasądzając na rzecz powódki kwotę 113.419,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty – oddalił powództwo w części dotyczącej odsetek za czas od dnia wniesienia pozwu. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przepisów art. 363 § 2 oraz art. 455 w związku z art. 481 k.c., a także art. 233 k.p.c. przez nieuzasadnione stwierdzenie, że powódka nie dopełniła swojego obowiązku procesowego i nie udowodniła okoliczności związanych ze spłatą kredytu hipotecznego. Podkreśliła, że o dopuszczalności powołania się w skardze kasacyjnej na naruszenie art. 233 k.p.c. świadczą orzeczenia Sądu

Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CK 483/03 oraz z dnia 7 października 2005 r., IV CK 122/05.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w tym przepisie powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ograniczyła się bowiem do powtórzenia zarzutów wypełniających przytoczone podstawy kasacyjne.

Poza tym uszło uwagi skarżącej, że powołane przez nią wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CK 483/03 (nie publ.) i z dnia 7 października 2005 r., IV CK 122/05 (nie publ.) zostały wydane w sprawach, w których miały zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 lutego 2005 r., czyli przed wejściem w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), którą ustawodawca znowelizował postępowanie kasacyjne i wprowadził regulację zawartą w art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którą zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej. Z tej przyczyny poglądy dotyczące dopuszczalności powołania

się w postępowaniu kasacyjnym na naruszenie art. 233 k.p.c., wyrażone w powołanych przez skarżącą orzeczeniach Sądu Najwyższego utraciły aktualność.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).